

DUCHOVNÍ POVÍDÁNÍ

Úvod:

dnes si budeme povídat o daru, který nemůžeme koupit v obchodě, zabalit do dárkového papíru ani poslat kurýrem. A přesto je to dar nejcennější.

Je to náš čas.

Žijeme v době technologií, a tudíž mnoha způsobů, jak být ve spojení s ostatními. Proč tedy často slyšíme, že lidem chybí to nejdůležitější – opravdová blízkost, pozornost a přítomnost druhého člověka? Myslím si, že právě proto teď stojí za to se zamyslet.

Co znamená mít čas na druhé?

Povídání:

Když se ohlédneme za svým životem, většinou si nevzpomínáme na věci, které jsme vlastnili. Pamatujeme si především lidi. Rozhovory, společně strávené chvíle, jejich podporu v těžkých chvílích, radost ze setkání nebo pocit, že jsme pro někoho byli důležití.

Právě v tom spočívá ta zvláštní hodnota darovaného času.

Když někomu věnujeme svůj čas, dáváme mu něco, co už nikdy nebudeme mít zpátky. Dáváme mu část svého života. Je to vzácný dar.

Jenže dnešní svět nás často vede právě opačným směrem. Spěcháme. Plníme úkoly. Odpovídáme na zprávy. Přesouváme se z místa na místo. A máme pocit, že musíme stihnout stále více věcí. A nemáme čas!

Na člověka, který by si potřeboval popovídat.

Na rodiče, kterým jsme se už dlouho neozvali.

Na přítele, kterého jsme neviděli několik měsíců.

A nebo na partnera, které sice vidíme každý den, ale už dlouho jsme mu skutečně nenaslouchali.

Přitom opravdové lidské setkání nemusí být dlouhé. Někdy stačí několik minut. Několik minut ryzí přítomnosti. Být prostě s druhým člověkem tak, aby cítil, že ho vnímáme. Že nás zajímá. Že nejsme myšlenkami někde jinde. A tady vzniká ta kýžená lidská blízkost.

DUCHOVNÍ POVÍDÁNÍ

Ale, řeknete si, když dávám svůj čas, energii nebo pozornost druhým, něco přece ztrácím. Stojí mne to síly. Je to mnohdy úplně vyčerpávající.

Historie a životní zkušenost však ukazují pravý opak: to, co odevzdáváme světu, se k nám vždy různými cestami vrací. Když rozdáváme laskavost, vytváříme kolem sebe prostředí, ve kterém se lépe žije i nám samotným. Když přejeme druhým lidem dobro, měníme nejen jejich den, ale vlastně i svůj pohled na svět. Když věnujeme pozornost, dostáváme zpátky důvěru.

Není to "obchod" ani jednoduchá rovnice. Je to zákon lidských vztahů.

Protože dobro má zvláštní schopnost šířit se dál. Podobně jako úsměv, který vyvolá další úsměv. Nebo laskavé slovo, které člověk předá někomu dalšímu.

A vypadá to, že vše začíná ještě dřív. U našich myšlenek. Způsob, jakým přemýšlíme o druhých lidech, často ovlivňuje i to, jak s nimi jednáme. Když se naučíme přát dobro, když se dokážeme radovat ze štěstí a z úspěchů druhých, proměňuje to naše vztahy. A posiluje to taky naše vlastní nitro.

Duchovní tradice po staletí připomínají jednoduchou pravdu:

člověk není bohatší tím, co hromadí, bohatším se stává tím, co dokáže darovat. A jedním z nejkrásnějších a nejvzácnějších darů, které můžeme druhým nabídnout, jsme my sami.

Náš čas.

Naše pozornost.

Naše přítomnost.

Závěrem:

Zeptejte se sami sebe: Komu bych mohl věnovat svůj čas? Komu chci opravdu naslouchat? Komu můžu dát najevo, že je pro mě důležitý? Nedá to moc práce. Jeden telefonát. Jedno setkání. Jedna chvíle opravdové pozornosti. A právě tyto drobné okamžiky změní svět víc, než si uvědomujete.

Protože to nejlepší, co můžeme druhému darovat, není věc. Je to kus našeho života.

Je to naše přítomnost... Je to čas.

autor: Mgr. Miroslav Lindovský

